

Arrest

nr. 190 087 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat Y. DAEMS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2005 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 17 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 november 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 juli 2010 dienen verzoekers wederom een asielaanvraag in. Op 26 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 augustus 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen(hierna de vreemdelingenwet). Op 25 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Op 5 december 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Op 31 januari 2012 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 juli 2012 dienen verzoekers andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 mei 2013 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 189 524 van 6 juli 2017 wordt verworpen.

Op 16 november 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 augustus 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2011 werd ingediend door :

*L., H. (R.R. ...)
geboren te Massis op (...)1972*

*S., H. (R.R. ...)
geboren te Massis op (...)1982*

wettelijke vertegenwoordigers van:

*L., H., geboren op (...)2011
L., A., geboren op (...)2003*

*allen van nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 08.07.2010, die afgesloten werd op 27.01.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 20.12.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk zes maanden en 19 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Zij verduidelijken dit niet verder, noch leggen zij enig bewijsstuk voor. De loutere verwijzing naar de 'actuele toestand' in de regio van herkomst, wat zij hiermee ook bedoelen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van een schoolattest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft het aangehaalde argument dient opgemerkt te worden dat betrokkenen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie om hun terugkeer te organiseren.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen, met name dat verzoekster ernstig ziek is en er in het land van herkomst geen adequate behandelingen zouden beschikbaar zijn, en de bijgevoegde medische stukken (zie: medisch getuigschriften, een brief van een psycholoog d.d. 11.10.2011), dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de

andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben overigens reeds driemaal een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend, namelijk op 10.08.2010, 31.01.2012 en 06.07.2012. Deze aanvragen werden afgesloten op respectievelijk 05.12.2011 (ongegrond), 11.06.2012 (onontvankelijk) en 13.05.2013 (onontvankelijk).

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië en dat zij bijgevolg hun land van herkomst zouden moeten verlaten om de aanvraag via de gewone procedure te kunnen indienen.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet persoonlijk hoeven te wenden tot de Belgische ambassade bevoegd voor Armenië, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, om een aanvraag in te dienen.

De Belgische ambassade in Moskou beschikt immers over Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg, die de mogelijkheid bieden de procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst. (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)

Betrokkenen verwijzen naar art. 3,12,16 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Zij lichten echter op geen enkele wijze toe op welke wijze deze artikels geschonden zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, noch brengen zij enig bewijsstuk aan. Het louter aanhalen van artikels uit internationale verdragen, zonder toepassing op de eigen situatie, kan niet weerhouden worden.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene – namelijk dat zij sinds juni 2010 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat zij Nederlands leren en ter staving attesten en een verklaring van de leerkracht voorleggen; dat zij het inburgeringstraject volgen en ter staving instapkaarten 'MO', getuigschriften van de cursus maatschappelijke oriëntatie en doorverwijskaarten voorleggen; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hoger vernoemde instructie niet meer van toepassing."

Op 9 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 augustus 2013. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van HJ, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L., H. geboren te Massis op (...)1972, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

En

“In uitvoering van de beslissing van HJ, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S., H. geboren te Massis op (...)1982, nationaliteit Armenië

En haar minderjarige kinderen:

L., H., geboren te Massis op (...)2001, nationaliteit Armenië

L., A., geboren te Massis op (...)2003, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Op 16 mei 2017 maken de verzoekers nieuwe stukken over ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet in de mogelijkheid om nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de op 16 mei 2017 overgemaakte stukken geen reglementair voorzien procedurestuk zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen deze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (Rv.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk waarover meer in het AD, tevens verblijfsprocedures ex art. 9ter vrw. hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofd van verzoeker.

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren nl.:

"...De duur van de procedure — namelijk 6 maanden en 19 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden..."

Zoals vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis vrw. dd. 16/11/2011 zich hoofdzakelijk gestoeld op punt 2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen diverse verblijfsrechtelijke procedures de welk het fundament vormden om op 16/11/2011 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 1.2 en punt 2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.¹

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.²

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens een lange procedures en prangende humanitaire situaties conform punt 2. van de instructie, het schoollopen, tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is in de bestreden beslissing.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative a la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une

erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. en/of punt 2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielpprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielpprocedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker nl.:

"Dat ten zevende verzoekster ernstig ziek zijn en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende hebben³ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E. V.R.M. ."

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoeker en zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert, zoals ten onrechte door verwerende partij gesteld wordt.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect medische situatie van verzoeker grondiger dienen te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Dat ten derde verwerende partij niet degelijk motiveert op welke wijze verzoekers zich naar Rusland kunnen verplaatsen om aldaar de kwestieuze aanvraag in te stellen en hoe lang verzoekers voor deze aanvraag in Rusland dienen te verblijven in afwachting van deze procedure, temeer daar zij gedurende desbetreffende periode uiteraard geen legaal verblijf kunnen putten in Rusland, met dien verstande dat het effectief bijzonder moeilijk wordt voor verzoekers om de kwestieuze aanvraag in Rusland in te stellen aangezien in Armenië geen Belgische diplomatieke post aanwezig is.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij de afwezigheid van een diplomatieke post in Armenië grondiger dienen te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.
 Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.
 Dat ten vierde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.
 Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).
 Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.
 Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.
 Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".
 Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).
 Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.
 In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.
 In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals uitstekende integratie - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid - verblijf van langer dan 3 jaar - medische situatie van verzoeker - afwezigheid van een Belgische Ambassade in Armenië edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing deze elementen niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.
 Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

3.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij en zijn gezin hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden.

Verzoekers betogen dat onvoldoende werd gemotiveerd omtrent hun concrete situatie en stellen dat verweerder de door hen ingeroepen elementen niet betwist, doch dat zonder meer wordt aangegeven dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn. De Raad merkt evenwel op dat

de kritiek van verzoekers slechts beperkt is tot een vaag betoog, waarbij uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing integendeel blijkt dat wel degelijk werd geantwoord op al de door verzoekers ingeroepen elementen en telkens een motivering werd voorzien die verder reikt dat de vaststelling dat het geen buitengewone omstandigheden zouden betreffen. Verzoekers maken niet *in concreto* aannemelijk als zouden de weergegeven motiveringen voor elk van de ingeroepen elementen niet afdoende zijn.

In zoverre verzoekers alsnog specifiek aangeven dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar zij zich beriepen op het punt 1.2. en punt 2. van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing op dit punt wordt gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. Verzoekers maken niet aannemelijk als zou deze motivering niet afdoende zijn. Voormelde nietigverklaring houdt immers in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Gelet op de nietigverklaring blijkt niet dat in de eerste bestreden beslissing nog in een verdere motivering omtrent de toepasselijkheid van de instructie zou dienen te worden voorzien of dat nog enige motivering diende te worden voorzien inzake de criteria 1.2 en 2. van voormelde instructie. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de Raad van State overging tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*. Ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat de ingeroepen criteria van de instructie elementen betroffen op basis waarvan de aanvraag gegrond zou kunnen worden verklaard, zodat een motivering hieromtrent zich in de ontvankelijkheidsfase hoe dan ook niet opdroeg.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In de mate dat verzoekers stellen dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie en de door hen naar voor gebrachte elementen en aangeven niet akkoord te gaan met de motieven van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoeker en zijn gezin met hun aanvraag niet aantonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Allereerst wijzen verzoekers erop dat zij zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf voornamelijk hebben gesteund op de criteria 1.2 en 2. van de instructie van 19 juli 2009. Zij betogen dat zowel het kabinet van de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds zouden gelden voor wie eraan voldoet en dat het voldoen aan een van de criteria zou impliceren dat het bewijs van de buitengewone omstandigheden en van de gegrondheid van de aanvraag is geleverd. Zij betogen dat verweerder de eigen intentieverklaring niet zonder meer kan negeren.

De Raad wijst er evenwel op dat verweerder correct aangaf dat voormelde instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. De Raad van State ging over tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekers om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers' kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden

beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoekers een belang hebben bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoekers tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het kabinet van de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de *in casu* eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan. Verzoekers' betoog dat verweerder ambtshalve zou zijn overgegaan tot een toetsing van de aanvraag aan de criteria 1.1 en 1.2 van de vernietigde instructie vindt verder ook geen steun in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geenszins "*de duur van hun asielpprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren*", doch louter in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid omtrent de beoordeling van de buitengewone omstandigheden aangegeven dat een duur van 6 maanden en 19 dagen geen onredelijk lange behandelingstermijn voor een asielaanvraag vormt. Louter ten overvloede – zelfs indien verzoekers op dit punt zouden worden gevolgd, *quod non* –, kan ook niet worden ingezien hoe hieruit zou volgen dat de Raad dient vast te stellen dat verweerder, *contra legem*, eveneens een toetsing aan de hand van enig ander criterium van de instructie zou dienen te voeren in de ontvankelijkheidsfase.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de regularisatiecriteria van de wet van 22 december 1999 of betreffende een ongegrondheidsbeslissing op basis van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet is niet dienstig, nu niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidig voorliggende zaak. Er blijkt verder evenmin dat verweerder de aanvraag enkel heeft geweigerd op grond dat niet is voldaan aan een van de criteria van de instructie, zodat verzoekers' betoog in dit verband evenmin dienstig is.

Verzoekers en hun gezin beriepen zich verder op een medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen, waartoe zij wezen op ernstige medische problemen en risico's verbonden aan een onderbreking van de medische behandelingen en verwezen naar een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor verzoeker. Verzoekers betogen dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen inhouden en dat aldus verweerder er zich niet toe kon beperken te verwijzen naar de doorlopen procedures op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dit zonder een analyse van het medische dossier en/of een onderzoek van hun capaciteit om te reizen. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoekers zich ter staving van de buitengewone omstandigheden beriepen op medische elementen zoals deze reeds werden ingeroepen in het kader van eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft in artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden ingeroepen en onontvankelijk worden verklaard. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt zo dat het de betrachting van de wetgever was om "*[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.*" Er blijkt derhalve niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat wat de ingeroepen medische

problemen betreft reeds verschillende malen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, met name op 10 augustus 2010, 31 januari 2012 en 6 juli 2012, die telkens werd afgewezen op respectievelijk 5 december 2011 (ongegrond), 11 juni 2012 (onontvankelijk) en 13 mei 2013 (onontvankelijk). Aldus blijkt ook niet welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek dat geen verder onderzoek werd gevoerd naar de medische problemen, nu niet blijkt dat deze nog op ontvankelijke wijze kunnen worden ingeroepen in het kader van de procedure op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de afwijzing van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt ook niet, en verzoekers maken dit ook niet concreet aannemelijk, dat er zich op medisch vlak nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend.

De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is daarnaast in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken ook geenszins aannemelijk waarom *in casu* alsnog een andere beoordeling zich zou hebben opgedrongen.

Verzoekers geven ten slotte aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij en hun gezin niet hebben aangetoond dat zij zich niet kunnen wenden tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiger voor Armenië in Moskou. Verzoekers betogen dat het aan verweerder toekwam te onderzoeken of verzoekers en hun gezin zich wettig naar de Belgische diplomatieke post bevoegd voor Armenië in Moskou kunnen begeven om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij gaan er aldus evenwel aan voorbij dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen en dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij de aanvrager berust. Verzoekers gaven in hun aanvraag enkel aan dat geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Armenië, doch gaven geen enkel element aan waaruit blijkt dat verzoekers en hun gezin niet in staat zouden zijn zich te wenden tot de Belgische vertegenwoordiging te Moskou. Er blijkt ook niet dat verzoekers en hun gezin in alle gevallen persoonlijk naar Moskou zouden dienen te reizen teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch dat, indien dit wel het geval zou zijn, zij niet in staat zouden zijn te reizen. Verzoekers betogen nog dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou zou vervoeren, doch deze bewering wordt niet gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs. Verzoekers' verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State in dit verband is *in casu* verder niet dienstig. Zij tonen immers niet aan dat de feiten die aan deze rechtspraak ten grondslag lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige voorliggende zaak.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers tonen niet aan met welke, aan verweerder kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoekers geven verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Er kan verder evenmin worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou miskennen waar inzake de instructie van 19 juli 2009 enkel wordt gewezen op het gegeven dat deze instructie werd nietig verklaard. Het evenredigheidsbeginsel laat verweerder niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel⁴

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun quasi 3 jarig gedoogd en deels legaal verblijf in België, de ernstige medische situatie van verzoeker, hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria, hun prangende humanitaire situatie, afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat verzoekers, door de bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde buitengewone omstandigheden te herhalen, op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en onder verwijzing naar het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN